

Τὸ φύλλον δραχμ. 2 καὶ διὰ τὸ Ἐξατερικὸν 2 1/2 πέννες
Τὸ πρῶτον φύλλον κάθε μηνὸς δωδεκάσελιδον, ἐπίσης δραχμ. 2.

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἐληθεὶς παρασχεῖν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχικοῦ Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΓΓΡΑΦΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΗΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΗ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ

ἘΞΑΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμῆς 80. Ἐξάμηνος δραχμ. 45. Τρίμηνος δραχμ. 25.

ΙΑΡΥΘΗ Τ.Ω. 1879

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οὐοὐδήστες μηνός.

ἘΞΑΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γράσεια διατεμ. 50.— Ἀμερικῆς δολάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὄλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κροτῶν σελίνια 10.

ΙΑΡΥΘΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁδὸς Ἐβριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Ἐξάμηνος καὶ Τρίμηνος ἀναλόγως.

Περίοδος Β'—Τόμος 34ος

Ἐν Ἀθήναις, 15 Ἰανουαρίου 1927

Ἔτος 49ον.—Ἀριθ. 7

Ο ΤΖΑΚ

[Μυθιστόρημα ALPHONSE DAUDET, διασκευασμένο γιὰ τὴν «Διάπλασις» ἀπὸ τὸν κ. Γρ. Ξενοπούλου.]

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Εἶχε δίκιο ὁ γιατρός Ριβάλ ὅταν εἶπε: «Οἱ κοινωνικὲς διαφορὲς κάνουν τοὺς μεγάλους χωρισμούς»...

Ἀκόμα μιὰ θλίψη γιὰ τὸν Τζάκ ἢ ἀνάμνηση τῶν καλῶν αὐτῶν Ριβάλ. Μ' ὄλη τὴν ἀπαγόρευση τοῦ Νταρζαντόν, διατηροῦσε στὴν ψυχὴ του μιὰ βαθειὰ εὐγνωμοσύνη καὶ μιὰ φιλία ἀγνή καὶ τρυφερή. Κάθε χρόνο, τὴν Πρωτοχρονιά, τοὺς ἔγραφε ἀπὸ ἓνα μεγάλο γράμμα. Ἀλλὰ τὰ δυὸ τελευταία γράμματά του, εἴμειναν χωρὶς ἀπάντηση. Οὐτε ὁ γιατρός τοῦ ἔγραφε πιά, οὐτε ἡ Σοσίλη. Τί εἶχαν μαζί του κι' αὐτοί;...

Μιὰ μόνη σκέψη σιγήσει ἀκόμα τὸν φίλο μας Τζάκ στὴ βαρειά του ζωὴ: «Ἡ μητέρα σου μιὰ μέρα θὰ σὲ χρειασθῇ»... Ὁ μισθὸς ὅμως—ἀλλίμονοι—εἶναι ἀνάλογος μὲ τὴν ἀξία τῆς ἐργασίας κι' ὄχι μὲ τὴν καλὴ θέληση τοῦ ἐργάτη. Ἄλλο νὰ θέλῃς κι' ἄλλο νὰ μπορῆς; κι' ὁ Τζάκ δὲν μποροῦσε, νά. Δὲν εἶχε τὸ «δωρό», πῶς τὸ θέλετε! Τώρα εἶναι δεκαεφτά χρονῶν, τὴ μαθητεία του τὴν τελείωσε καὶ δὲν κερδίζει παρὰ μόλις τρία φράγκα τὴν ἡμέρα. Τί νὰ πρωτοκάμῃ μὲ τρία φράγκα; Νά φάῃ, νὰ ντυθῇ, νὰ πληρώσῃ τὸ νοίκι του;... Ὁρατο «ἐπάγγελμα» τοῦ ἔδωσαν, μὰ τὴν ἀλήθεια! Κι' ἂν θὰ τὸν χρειάζονταν κάποτε ἡ μητέρα του, τί βοήθεια θάχε ἀπ' αὐτόν;

Μιὰ μέρα, ὁ μπάρμπα-Ρουντίκ τοῦ εἶπε:

— Οἱ γονεῖς σου ἔκαμαν ἀσχημα νὰ μὴ μάκουσούν. Δὲν κταλαβαίνεις ἀπὸ λεπτὴ ἐργασία, θὰ μείνῃς πάντα στὶς χοντρές καὶ ποτὲ δὲν θὰ κερδίξῃς ἐδῶ ἀρκετά.

Ἐγώ, στὴ θέση σου, θάφευγα νὰ δοκιμάσω τίποτ' ἄλλο. Νὰ σοῦ πῶ: Προχτές, ὁ Μπλανσέ, ὁ ἀρχιμηχανικὸς τοῦ «Κύδνου», ζητοῦσε θερμαστὲς, ἂν δὲν σὲ τρομάξῃ ἢ φωτιά, δοκιμάσεις; Ὁ ἄλλος ἔξῃ φράγκα τὴν ἡμέρα καὶ θὰ κάνῃς τὸ γύρο τοῦ κόσμου ἀναυλα. Κι' ἐννοεῖται, τροφή, κατοικία, θέρμανση... ὦ, ἀπὸ θέρμανση ἄλλο τίποτα!... Ἡ ἐργασία εἶναι βίβλια βαρειά, μὰ βάζει κανένας ὄλο σχεδὸν τὸ μισθὸ του στὴ μπάντα. Κι' ἐγὼ ποῦ μὰ βλέπεις, ἔκαμα θερμαστὴς σὲ βαπόρι δυὸ χρόνια. Λοιπόν, τί λέξῃ; Νὰ

γράψω τοῦ ἀρχιμηχανικοῦ Μπλανσέ; — Μάλιστα, κύριε Ρουντίκ... νὰ τοῦ γράψετε!

Τοῦ ἄρρεσε τοῦ καλοῦ μας Τζάκ αὐτὴ ἡ ἰδέα. Ἀπὸ μικρὸς εἶχε τὸν πόθο τῶν ταξιδιωτῶν. Θυμῶταν τὶς ἱστορίες τοῦ Μαντοῦ καὶ τὶς διηγήσεις τοῦ κ. Ριβάλ ποῦ κι' αὐτὸς εἶχε γυρίσει τὸν κόσμο μὲ τὴν «Μπαγιοναίτσα». Καὶ δέχθηκε νὰ γίνῃ θερμαστὴς, ὅπως καταντοῦν ὄλοι οἱ κακοὶ ἐργάτες τοῦ σιδηροδρομοῦ, ὄλοι οἱ «ρατέδες» τοῦ Σιφυριοῦ καὶ τῆς Λίμας...

* * *
Ἐφυγε ἀπὸ τὸ Ἰντρέ ἓνα πρωτὸ τοῦ Ἰουλίου, τέσσερα ἀκριβῶς χρόνια ἀπὸ τότε ποῦ πρωτοπῆγε.

Τί ἄμορφη κι' ἡ ἡμέρα ἐκείνη! Ἀπὸ τὸ κατὰστροφωμα τοῦ μικροῦ βυρριοῦ, ὅπου στεκόταν πλάι στὸν μπάρμπα-Ρουντίκ ποῦ θέλησε νὰ τὸν συνοδεύσῃ, τὸ θέαμα ἦταν μαγευτικὸ. Ὁ ποταμὸς ὄλοένα μεγάλωνε, ἀνοίγε, παραμερίζοντας τὶς ὄχθες τοῦ γοργά, σὰ νὰ βιαζόταν νὰ δεῖξῃ τὴν ἄμορφη ἐκβολὴ του στὴ θάλασσα.

Κι' ἄχαρνα, μονομιᾶς, τὸ βαποράκι μπῆκε στὸ ἀπειρο! Ἐτσι τουλάχιστο τοῦ φάνηκε τοῦ Τζάκ, ποῦ πρώτη φορὰ στὴ ζωὴ του ἔβλεπε θάλασσα. Κι' ἡ ὄψη τῆς, ἡ μυρωδιά τῆς, ἡ ἀλμύρα τῆς, ἡ φρεσκάδα τῆς, τὸν γοήτευσαν, τὸν μέθυσαν, τὸν ἐνθουσίασαν, τοῦ δυνάμωσαν ἀκόμα τὸν πάλι πόθο.

Ἐκεῖ-πέρα, δεξιά, φαίνονταν τὸ Σαιν-Ναζαίρ ποῦ πλησίαζε ὄλοένα μὲ τὶς ἀμέτρητες σκεπὲς τῶν ὀπιτιῶν του, μὲ τὸ ψηλὸ του κάμπαναριδ στὴ μέση καὶ μὲ τὸ μακρὸ του μῦλο μπροστά. Ἀνάμεσα στὰ σπίτια, ἓνα πλήθος κατάρτια, στρυμωγμένα, κολλημένα τῶνα μὲ τᾶλλο, σχηματίζαν σὰν ἓνα δάσος πυκνὸ. Σιγὰ-σιγὰ ὅμως αὐτὰ ὄλα ἀραιώσαν, χωρίζονταν, ἀνοίγαν, μεγάλωναν...

Βγήκαν στὸ μῦλο. Ἐκεῖ ἔμα-

Ἐτὸ παιδάκι, ντυμένο ἄλλ' ἀγγλαί, ἐμοιάζει καταπληκτικὰ μὲ τὸν Τζάκ τοῦ καιροῦ ἐκείνου...

θαν πώς ο «Κύδνος», το μεγάλο βαπόρι του Ατλαντικού, έφευγε την ίδια μέρα, οσ δυο-τρεις ώρες' άλλ' από χθές βρισκόταν έξω, σ'άνοιχτά. Γιατί αυτόν τον τρόπο είχαν βρει επίτελους για νάχουν όλο το πλήρωμα μέσα, ενφ' άλλη φορά ήταν υποχρεωμένοι να το περιμαζεύουν με χωροφύλακες, την τελευταία στιγμή, από τα καπηλεία του Σαιν-Ναζαίρ.

Νά κι' ο μάγειρας του «Κύδνος» που είχε κάνει στην πόλη τα τελευταία του φώνια. Απ' αυτόν έμαθαν πώς ο Μπλανσέ βρισκόταν στο βαπόρι, κι' ήταν πολύ στενοχωρημένος που δεν είχε ακόμα δους, θερμαστές χρειάζοταν.

— Γρήγορα, μικρέ, κι' άργήσαμε! είπε ο Ρουντίκ.

Ο Τζάκ θάθελε νά μείνουν λίγο στο Σαιν-Ναζαίρ, που την ημέρα εκείνη το ζωήρευσ ένα πανηγύρι. Αλλά δεν είχαν καιρό. Μπήκαν άμέσως σ'ε μιά βάρκα, βγήκαν από το λιμάνι κι' έφθασαν στο μέρος όπου ο «Κύδνος», στον άτιμό, περιμενε την παλίρροια.

Ένας κοντός άνθρωπος, ξερακιανός και νευροδεμένος, με τα μανικουκιά και με τρία χρυσά γαλόνια στο κασέττο, μίλησε στάν Ρουντίκ και στάν Τζάκ, άμα ή βάρκα τους πλεύρισε στο βαπόρι. Μόλις άκούγονταν τα λόγια του μέσ' στο θόρυβο της τελευταίας ώρας' αλλά τα συμπλήρωνε μ' εδγλωττα νοήματα. Ήταν ο Μπλανσέ, ο άρχιμηχανικός.

— Ελάτε λοιπόν, που νά πάρ' ή εδχή! φώναζε. Έγώ φοβήθηκα πώς θά μ'άφινετε μάρμαρο!

— Έγώ φταίω, άποκρίθηκε ο Ρουντίκ. Ήθελα νά συνοδέψω το παιδί και χτες δεν ήμουν εδκαιρος.

— Χμ! έχει μπόι, βλέπω, το παιδί σου! Θα τόν διπλώνουμε σ'α τέσσερα για νά τόν κάνουμε νά χωρή στην καμπίνα του... Έμπρός! Ας κατεβούμε νά τόν τοποθετήσω.

Κατέβηκαν μιά σκάλα σιδερένια, γυριστή, με κάγγελο στενό έπειτα μίαν άλλη, χωρίς κάγγελο, ίσια σάν άνεμόσκαλα έπειτα άλλη, κι' έπειτα άλλη.

Ο Τζάκ, που ποτέ του δεν είχε ιδεί βαπόρι του άκενου, τάχε χαμένα. Τι μεγάλο, τί βιβθ που ήταν! Κατέβαιναν σ'ε μίαν άβυσσο όπου τα μάτια, ύστερ' από το φως της ημέρας, δεν ξεχώριζαν πιά οδτε πρόσωπα οδτε πράγματα. Ήταν ένα σκοτάδι που μόλις το φώτιζαν φανάρια κρεμασμένα εδω κι' εκεί κι' ο άέρας έλειπε, κι' έκανε ζέστη πνιγηρή. Άλλη μιά σκάλα, που την κατέβηκαν πκσπατευτά, τους έβγαλε στο μηχανοστάσι. Α, τί υγρή ζέστη και-κάτω, τί δυνατή μυρωδιά λαδιού, τί άνυπόφορη άτμοσφαίρα! Κι' εκεί-πάνω, τρία ή τέσσερα πατώ-

ματα πιδ ψηλά, στην τρύπα ενός άεραγωγού, σάν ερωμένα, ένα κομματάκι γαλάζιος άβρανος!..

Μηχανικοί, βοηθοί, μαθητευόμενοι, τριγύριζαν, έπιθεωρούσαν παντού τη μηχανή, κοιτάζαν μίν έλειπε τίποτα, βδαιωνόνταν πώς έλα δουλευν καλά. Είχαν γεμίσει τα φουρνέλλα και τα καζάνια έβραζαν και θορυβούσαν μανιακά. Σίδερα, μπρούντζοι, ατσάλια, άλειμένα με καυτό λάδι, έλαμπαν, άστραφταν, θάμπωναν. Ο Τζάκ κοιτάζε φοβισμένος το πελώριο αυτό θεριό. Στο Ίντρε είχε ιδεί κι' άλλα' μα τουτο-δω του φαινόταν ακόμα πιδ φοβερό, γιατί ήξερε πώς θάταν υποχρεωμένος νά το πλησιάζη κάθε στιγμή και νά το ρόχνη τροφή νύχτα-μέρα...

Σ'ε μίαν άκρη, άνοιγόταν ένας στενός, σκοτεινός διάδρομος. «Νά ή καρδουναποθήκη!» είπε ο Μπλανσέ δείχνοντας μιά μαύρη τρύπα στον τοίχο. Εκεί-δίπλα βρισκόταν και μ' άλλη, όπου ένα φανάρι φώτιζε μερικά κρεβάτια κρεμαστά. Ήταν ή καμπίνα των θερμαστών. Ο Τζάκ έφριζε όταν την είδε. Το περίφημο «όπνωτήριο» στου Μορονδάλ κι' ή καμαρούλα του στή σοφίτα του Ρουντίκ, ήταν μπροστά της παλάτια!

— Και το λεητοστάσι! πρόσθεσε ο Μπλανσέ, σπρώχνοντας μιά πόρτα.

Η φωτιά! ή κόλαση!.. Δέκα φουρνέλλα, έλα γεμάτα, εδ' άναμμένα, έρριχναν τις κόκκινές τους ανταύγειες στή στενόμακρη εκείνη κατακόμμη. Άνθρωποι σχεδόν γυμνοί, μαυροί, έσπρωχναν τα κάρβουνα, άνακτέυαν τις στάχτες, άναζωπυρούσαν τις φωτιές. Στο μηχανοστάσι πνιγούσαν. Έδω-μέσα καιγόσουν.

— Νά το παιδί, είπε ο Μπλανσέ στον άρχιθερμαστή, παρουσιάζοντας τόν Τζάκ.

— Με την ώρα! άποκρίθηκε κείνος χωρίς καλά-καλά νά γυρίση νά ιδή. Ίσα-ίσα που μου λείπουν χέρια για τα τσένερα!

— Κουράγιο, Τσίρο! είπε ο μάρμα-Ρουντίκ άποχαιρετώντας το μαθητή του με δυνατό χροσφίξιμο.

Κι' ο Τζάκ έπιασε άμέσως δουλειά. Τα τριμμάτα, τα πετραδάκια του κάρβουνου που πέφτουν με τις στάχτες και γεμίζουν τις σκάρες, — αυτά είναι τα τσένερα στή γλώσσα των θερμαστών, — τα βάζουν σ'ε καλάθια, τάναιδάζουν σ'ε κατάστρωμα και τα ρίχνουν στή θάλασσα. Τα καλάθια είναι βαριά, οί σκάλες δύσκολες. Μετά τόν τρίτο δρόμο, ο Τζάκ ένωσε τα πόδια του νά λυγίζουν. Δεν μπορούσε πιά οδτε νά σηκώση το καλάθι του και στεκόταν εκεί ακίνητος, λαχανιασμένος, καταδρωμένος.

Ένας θερμαστής, όταν τόν είδε σ'

αυτή την κατάσταση, ξεκρέμασε ένα κροντήρι με ρακή και τοδωσε νά πιή.

— Εδχαριστώ, δεν πίνω...
— Ο άλλος γέλασε.
— Θα πιής, και πολύ μάλιστα!
— Ποτέ! άποκρίθηκε ο Τζάκ.

Και με μιά μεγάλη προσπάθεια, φορτώθηκε το καλάθι του κι' άνέβηκε. Στο κατάστρωμα, την ώρα εκείνη, ή κίνηση ήταν ζωηρή. Οτι είχε φθάσει ένα βαπόρι μ' επιβάτες για το μεγάλο βαπόρι. Από κει άνέβαιν' ένα πλήθος ποικίλο, βιαστικό και ασυτιμένο. Ήταν Γάλλοι, ήταν και ξένοι, απ' έλα τα μέρη της γης. Άλλοι γελοούσαν, άλλοι έκλαιγαν, άλλοι φαινόταν σκεπτικοί. Ο Τζάκ, άπου άδειασε το καλάθι του στή θάλασσα, στάθηκε στή κουκαστή και κοιτάζε τούς επιβάτες... Σ'ε λίγο κίνησε την προσοχή του ένα ζευγάρι. Ήταν μιά μητέρα με το παιδάκι της, που του θυμισε την Ίδα και το μικρό της Τζάκ, τότε που τόν κρατούσε κι' αυτή έτσι απ' το χεράκι. (Ακολουθεί)

ΚΑΣΤΑΛΙΑ ΠΗΓΗ

Κασταλία πηγή! Αιώνια κι' άθάνατη βρύση, δάκρυ του Παρνασσού, ξεκουσμένη σ'α πέρατα του κόσμου και στον άμέτρητο χρόνο, τρέχεις άδιάκοπα, τα θεία νάματά σου κελάρυζον εδθυμα τη δόξα σου.

Είδες νά περάσουν απ' έμπρός σου αϊώνες μαυροί και πολλοί, άλλοι ένδοξοι και φαεινοί, άλλοι βάρβαροι και μαυροί.

Σ'α θεία νάματά σου έλούστηκαν έμπνευσμένες έσπερες. Με το δροσερό νερό σου έδρεξαν το ιδρωμένο μέτωπό τους ξεκουσμένοι άθλητές.

Έπέρασαν απ' έμπρός σου μύστες του άρχαιου κάλλους. Έπέρασαν απ' έμπρός σου βάρβαροι ξένοι κι' έπίτισαν τάλογά τους κι' έπλυναν σ'α έάστερα νερά σου τα ματωμένα σπαθιά τους. Άλλά εδω έμεινε άγνή σάν το Φοίβο και κερθένα σάν την άδερφή του.

Κασταλία πηγή! Αιώνια κι' άθάνατη βρύση, κάνε με τα νάματά σου που πίνω, νά λάμψη μέσα μου το κάλλος του άρχαιου. Έλληνοισμο!

Με το άθάνατο νερό σου κάνε με νά δραματισθώ τα σπασμένα και μαυρισμένα απ' την πολυκαιρία μάρμαρα, πάλλευκα στή άρχαία τους θέση, νά ιδω τις καλλιτεχνικές γραμμές της παλιάς άρχιτεκτονικής, τούς γκρεμισμένους αδτους ναούς, τάρωτηριασμένα αυτά άγάλματα άκέρια σάν στήν παλιά εποχή, θαύμα γραμμών, θαύμα άρμονίας κι' όμορφιάς, — και με την όπτασία αυτή ως πεθάνω!

Δελφός, 5 Δεκεμβρίου 1926.

Π. Α. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΕΛΑΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΑΦ (Βραδέων Νομής)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Αυτά τα λόγια όμως φαίνεται ότι έπείραζαν τις ήμερες χήνες, γιατί δεν έδιναν καμιά άπάντηση.

Τότε οι άγριόχηνες κατέβαιναν άκόμα περισσότερο, ώστε νάκουμπουν σχεδόν στή γή' κι' έπειτα άνέβαιναν μεμιας ψηλά, σάν νά τούς είχε προσεγήσει κάτι τί φόβο μεγάλο.

— Οτι, ετι, φώναζανε. Καλέ, αυτές δεν είναι χήνες, είναι άρνιά, καθαυτό άρνιά!

Οι ήμερες χήνες γινόνταν τότε έξω φρενών και φώναζαν δυνατά:

— Μπσ, που νά σ'ας σκοτώναν όλες σας! Μπσ, που νά σ'ας σκοτώναν όλες μαζί!

Ο μικρός άκουγε όλον εκείνον τόν κωυά και γελοούσε. Ύστερα όμως θυμότανε τη δυστυχία του κι' έκλαιγε. Σ'ε λίγη ώρα πάλι γελοούσε.

Ποτέ δεν είχε ταξειδέψει τόσο γρήγορα και ή μεγαλύτερή του εδχαρίστηση ήταν νά τρέχη γοργά και όρημνικά άνεδασμένος πάνω σ'άλλογο. Και φυσικά, δεν είχε βάλει ποτέ με το νοσ του ότι εκεί-πάνω στον άέρα θα ήτανε τόσο ψηλά κι' ότι θά νέβαινε τόσο ψηλά ή μυρωδιά από το χώμα και από το ρεταίνι. Και ποτέ του δεν είχε φαντασθεί τί θα ένωθε κανείς πετώντας στον άέρα. Ήταν άκριβώς σάν νά πετούσε μακριά από κάθε έννοια κι' από κάθε στενοχώρια, σάν νάφινε πίσω του όλες τις λύπες.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β' Η ΑΓΡΙΟΧΗΝΗ ΗΚΚΗ

Το βράδυ.

Ο μεγάλος ήμερος χήνος που είχε φύγει μαζί με τις άγριόχηνες, ένωθε μεγάλη περηφάνεια που μπορούσε νά πετάη μαζί τους τόσο ψηλά πάνω απ' την πεδιάδα, και που μπορούσε κι' αυτός νά κοροδέη τα ήμερα πουλιά. Η εδχαρίστηση όμως αυτή δεν τόν έμπόδιζε, κατά το μεσημέρι, νά κουρασθή πολύ από το πέταγμα. Προσπαθούσε τότε νά παίρνει πιδ βαθιές άναπνοές και νά κουνάη τα φτερά του γρηγορότερα, αλλά μολαταδιά έμενε πολύ πίσω απ' τις άλλες χήνες.

Όταν οι άγριόχηνες, που πετούσαν τελευταίες, είδανε πώς ο χήνος δεν μπορούσε πιά νά τις ακολουθήση, έφώναζαν στή χήνα που πετούσε μπρός απ' όλες και που οδηγούσε το κόπάδι τους:

— Άκκα, Άκκα!
— Τι με θέλετε; ρώτησε ή χήνα.
— Ο άσπρος μένει πίσω, ο άσπρος μένει πίσω!
— Πήτε του πώς πιδ εύκολο είναι.

να πετάη κανένας γρήγορα παρά σιγά, έφώναζε ή χήνα κι' έξακολούθησε το πέταγμά της.

Ο χήνος προσπάθησε νάκολουθήση αυτή τη συμβουλή και νά πετάη γρηγορότερα' αλλά ή προσπάθειά του τόν κούρασε τόσο πολύ, ώστε κατέβηκε σχεδόν ως τις κορυφές των δένδρων που ήταν γύρω από τα χωράφια κι' από τα λειβάδια.

— Άκκα, Άκκα! Άκκα από το Καμπνεκαίζε! έφώναζαν πάλι οι τελευταίες άγριόχηνες, βλέποντας πόσο δυσκολεύοτανε ο άσπρος ήμερος χήνος νά πετάη.

— Τι θέλετε πάλι από μένα; φώναζε ή άγριόχηνά που πήγαινε μπροστά.

Κι' έδειξε πώς ήταν πολύ άγριεμένη. — Ο άσπρος θα πέση κάτω, ε άσπρος θα πέση κάτω!

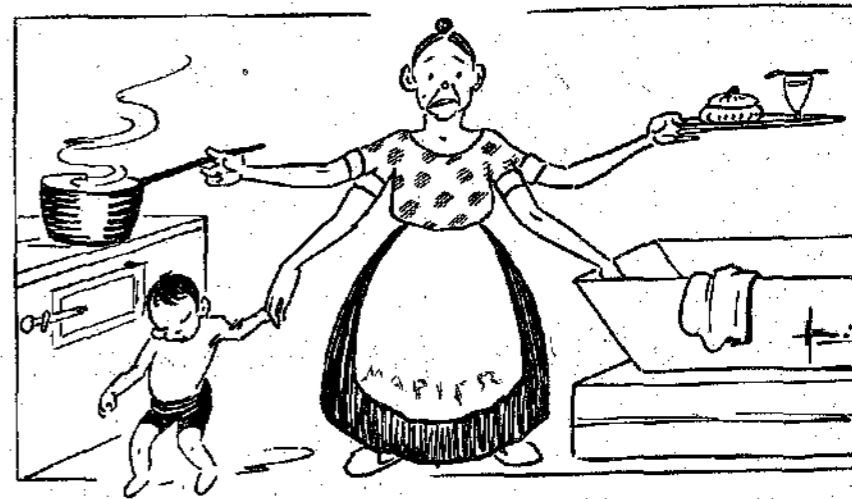
Ο ΜΠΕΜΠΗΣ ΑΡΧΙΛΗΣΤΑΡΧΟΣ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Z.

Έκει που έβαναν τις έτοιμασίες τους και κρυφομλούσαν σ'α συνομιότες, ο Φούσκας είπε του Μπέμπη:

- Τώρα πρέπει νά κοιτάξουμε και για συμμορία.
- Περιτίο! Έκαμε ο Μπέμπης.
- Μα τί, μόνο εμείς οί δυο θα βγούμε ληστές; ρώτησε ο Φούσκας.
- Είμαστε άριστοί, άποκρίθηκε ο Μπέμπης. Τι τούς θέλουμε τούς άλλους;

για μπελά; Έγώ θα είμαι ο άρχηγός και σ'ε θα είσαι το σώμα μου.

- Ποιό σώμα σου;
 - Νά, ή συμμορία μου. Θα σ' έχω ύπαρχηγό, σύντροφο, ψυχογιό, ταχυδρόμο, ύπηρέτη...
 - Όλα μαζί, καπετάνιο; Πώς μπορεί ένας νά κινή τόσες δουλειές;
 - Μπορεί. Δε θυμάσαι τη Μαργώ, εκείνη τη γυναίκα που είχαμε πέρσει; Μαγειρεύε, έπλενε, σερβίριζε, ντάντευε τάδεσφάκι μου. Κι' έλεγε ή Ίδια πώς είχε τέσσερα χέρια κι' ήταν μαζί μαγειρίσσια, πλύστρα, καμαριέρα και νταντά. Έτσι λοιπόν και σ'ε.
 - Μα έχω εδω τέσσερα χέρια;..
 - Ούτε ή Μαργώ δεν είχε... Κατάλαβε το επίτελους!
 - Το κατάλαβα! φώναξε ο κουτο-Φούσκας.
- Και κοροδώνηκε με καμάρι που, ένας αυτός, με δυο μόνο χέρια, θάταν όλάνερη ή συμμορία του καπετάν-Μπέμπη και θάχε τόσα πολλά... άξιώματα.

Η ΚΥΡΑ - ΜΑΡΩ (Ακολουθεί)

ΑΘΗΝΑΙ·ΚΑΙ· ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΛΑΪΚΗ ΤΕΧΝΗ

Αγαπητοί μου,

ΚΑΘΕ λαός έχει την Τέχνη του, την δική του Τέχνη. Αδτή είναι ή βάση, το θεμέλιο του πολιτισμού του, γιατί αδτή έμπνέει στους ανώτερους, τους φωτισμένους τεχνίτες του ίδιου λαού τὰ έθνικά άριστουργήματα. Κι' όπως είναι ποιητής βασίζεται σε μια παράδοση ή σε ένα λαϊκό τραγούδι για να κάνει ένα ήπεροχο δράμα· όπως ένας μουσικός παίρνει λαϊκές μελωδίες για να συνθέσει μια μεγαλύτερη συμφωνία, έτσι κι' ο ζωγράφος, ο κοσμηματογράφος, ο αρχιτέκτονας, ο σκαλιστής, ο κεντιστής, ο άνυφαντής, κάθε τεχνίτης, μπορεί να έμπνέεται από τὰ λαϊκά και να κάνει, σε κάθε είδος, τὰ δικά του. Μ' αυτό τον τρόπο δημιουργείται ή ανώτερη Τέχνη κάθε πολιτισμένου τόπου. Κι' έτσι θαυμάζουμε σήμερα τη Γαλλική, την Ιταλική, τη Γερμανική, τη Ρωσική, την Κινέζικη και καθέξής. Κάθε μια απ' αυτές είναι ξεχωριστή, ιδιότυπη, γιατί στηρίχθηκε και στηρίζεται στην Τέχνη ενός λαού που έχει πρωτόγονο πολιτισμό δικό του.

Κι' ο λαός μας επίσης, ο νέος ελληνικός λαός, που είναι πολιτισμένος από αιώνες, έχει την Τέχνη του. Κι' είναι μια λαϊκή Τέχνη όραία, ήπεροχη, θαυμαστή! Οι «σπουδασμένοι» όμως Έλληνες τεχνίτες, ως τώρα, την περιφρόνησαν. Προτιμούν να μιμούνται τὰ ξένα, τὰ ευρωπαϊκά. "Αν εξαιρέσουμε δηλαδή τους μεγάλους μας ποιητές, Σολωμό, Βλακυρίτη, Παλαμά, Δροσίνη, τους μουσικοσυνθέτες Καλομοίρη, Δαμπελέτ, τους έθνικούς μας διηγηματογράφους, μερικούς ζωγράφους ίσως κι' ένα-δυό διακοσμητές, οι άλλοι ούτε θέλουν να ξέρουν λαϊκή Τέχνη! Τη νομίζουν βάρβαρη, και μάλιστα μερικοί λένε πως ούτε υπάρχει. Γι' αυτό, κυρίως γι' αυτό, δεν έγιναν ακόμα μεγάλα νεοελληνικά έργα σ' όλα τὰ είδη· γι' αυτό ο νεοελληνικός πολιτισμός δεν άνθισε ακόμα και δεν έγινε γνωστός στον έξω κόσμο. Και γι' αυτό οι έξνοι που έρχονται δω-πέρα, δεν έχουν σχεδόν να ιδούν και να θαυμάσουν παρά τάρχαλα έρείπια. "Αν ζητήσουν τίποτα νεότερο, ντόπιο, πρέπει να πάνε να τὸ βρουν στα... άμπατζιδικα. Στα σπίτια μας, στα ξανοδοχεία μας, στα μαγαζιά μας, άπάνω μας, στη ζωή μας, δεν βλέπουν παρά ευρωπαϊκά. Κι' ούτε κτίριο νεοελληνικό, ούτε έπιπλο, ούτε πιατικό, ούτε ρούχο, ούτε στολίδι, ούτε παιχνίδι. Όλα μας ξένα. Και κινέζικα ακόμα,

και γιαπωνέζικα. Έλληνικό, ρωμέικο, τίποτα!

Εδύτοχως, τὰ τελευταία χρόνια, με τὸ γενικό ζύπνημα, άρχισε μια αντίδραση, σχεδόν μια επανάσταση. Η Λογοτεχνία έδωσε πρώτη τὸ παράδειγμα, ή μεγάλη Τέχνη τὸ Λόγο που άγκάλιασε τὴ λαϊκή γλώσσα και μεταχειρίσθηκε όπως έπρεπε τὴ λαϊκή παράδοση, τὸ λαϊκό τραγούδι, τὴ λαϊκή παροιμία, τὴ λαϊκή ψυχή. "Ετσι κι' άλλοι τεχνίτες είπαν: «γιατί όχι και μες;» Κι' άρχισαν να ζητούν τὸ ξεχασμένο, τὸ καταχωνιασμένο, τὸ περιφρονημένο **Ελληνικό** σ' όλα τὰ είδη. Κι' έκαμαν σπίτια ελληνικά, έπιπλα ελληνικά, τεχνουργήματα κάθε λογής. Η κίνηση αδτή εξακολουθεί, ένθουσιάζοντας όλοένα περισσότερο. "Αντίχθηκε πια ένας δρόμος,—ένας δρόμος καλός. Και δεν έχω άμφιβολία πως αδτός θα μας φέρη μια μέρα στην άνθηση τὸ Νεοελληνικό Πολιτισμό. Κι' όπως σήμερα ή Λογοτεχνία είναι έθνική, ρωμέικη, κι' άρκετά γνωστή κι' έξω, έτσι θα γίνει κι' ή Μουσική μας, κι' ή Ζωγραφική μας, κι' ή Βιοτεχνία μας, κι' ή Ζωή μας.

Φυσικά, για να στηριχθούμε στη λαϊκή Τέχνη και να νεοδοίμε μ' αδτή ως τὰ έθνικά άριστουργήματα, πρέπει πρώτα-πρώτα να τὴ γνωρίσουμε. "Επειτα να τὴ αγαπήσουμε κι' έπειτα να τὴν πάρουμε για βάση. Κι' αδτό τὸ σκοπό έχει κι' ή «Έκθεση Έλληνικής Λαϊκής Χειροτεχνίας» που θα γίνει στην Αράχωβα τὸν έρχόμενο Μάη, μαζί με τις «Δελφικές Έορτές». Γι' αδτές θα σας μιλήσω καμμιάν άλλη φορά. Σήμερα θέλω να σας πῶ μόνο γι' αδτή τὴν Έκθεση. "Ελαδα τὴν προκήρυξη της, καλοτυπωμένη κι' εικονογραφημένη, και σας βεβαιῶ πως τίποτα «ελληνικό» δεν με συγκίνησέ ως τώρα και δεν μ' ένθουσιάζει τόσο!

«Τὴ ντόπια τέχνη,—λέει ή προκήρυξη,—βγαλμένη από τὰ σπλάχνα τὸς Έθνους, τέτοια που τὴν αίσθάνεται και τὴ βρῆκε από τὸς προγόνους του και τὴν εξακολούθησε ως σήμερα ο λαός μας, **θέλουμε να δείξουμε και να τονώσουμε** με τὸ πανηγύρι τὴς Αράχωβας. Τὴ θέλουμε **βάση** για τὴ μελλοντική εξέλιξη τὴς Τέχνης μας, όπως τὴν έχει κάθε λαός με σύγχρονο πολιτισμό...» Πολύ όρατα!

"Ακούστε τώρα και μερικά από τὰ είδη τὸν έκθεμάτων: **Υφαντά:** όφράσματα, κουβέρτες, φλοκατές, χράμια, ταγάρια, διακόσμια, βουριάλια, προσόψια, καλτσοδέτες. **Χαλιά:** άντρομίδες, κιλίμια. **Κεντήματα:** μπιμπλές, νταντέλες. **Σταμνάτα:** κούρτινες, τσεμπέρια, καλεμκεριά, μπτόλιες. **Ευλόγια:** άδράχτια, τυλιγάδια, ρόκες, σαίτες, σφραγίδες, κλειδοπίνακα, τσίτσες, τσά-

τρες, παγούρια, βαρελάκια, καρδάρες, βεδούρες, γουδιά, κούνιες, καράκλες, σοφράδες, κασέλες. **Μουσικά Όργανα:** λύρες, ταμπουράδες, φλογέρες, ρεμπάκια, σουραύλια, μπουζούκια, πίπιζες. **Αγγειοπλαστικά:** πιάτα, άπλάδες, κανάτες, μπρίκια, κουμιά, λαγγήνια, κούπες, μαστραπάδες, θυμιατά. **Μεταλλικά:** (χρυσά, ασήμνια, χάλκινα, μπρούτζινα) κλειδοτήρια, κρεμασίδια, χαϊμαλιά, φούντες, ταμπάκρες, αινιά, ταψιά, τρουάνες, καστανιές, κρυαντήρια, λυχνάρια, καντηλιέρια. **Αεραμένα:** ύποδηματά, καπνοσακούλες, σαλάκια. **Ψαθοπλαστικά:** καλάθια, πανέρια, φάβες, καπέλα. **Χάντρινα:** κομπολόγια, ζώγες, χαϊμαλιά, σακούλες... Και τελοςπάντων «κάθε τι που φτιάχνεται στον τόπο μας, σε άργαστήρι ή στο σπίτι, παλιό ή νεώτερο, πάντα άπάνω σε **άγνό ελληνικό σχέδιο**.»

Βλέπετε τίποτα σ' αδτή τὴν απαρίθμηση; "Εγὼ βλέπω. Βλέπω όλάκερο τὸ Νέο Έλληνισμό σαν ένα λαμπρό, γεμάτο ζωή και σφρίγος βλαστό τὸς Αράχου! Και θα τὸν ιδῶ ακόμα καλύτερα, αν εδύτοχως τὸν έρχόμενος Μάη να έπισκεφθῶ τὴν Έκθεση τὴς Αράχωβας. "Ας είν' εδλογημένες οι καλές, οι άγνές Έλληνίδες που τὴ διοργανώνουν! Κι' άνάμεσα σ' αδτές, τρισευλογημένη ή αξία Έλληνίδα τεχνίτρα, ή ψυχή τὴς οργανωτικῆς Επιτροπῆς, ή σοφή κι' έμπνευσμένη ζωγράφισσα κι' άναπλάστρα τὸς «Ελληνικού Σπιτιού», ή κυρία Αγγελική Κολυβά-Χατζημιχάλη!

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Η ΖΩΝΤΑΝΗ ΚΟΥΚΛΑ

Μ' άνιστοροῦσεν ή γιαγιά μια γαλανή κι' άσπρη κοπέλλα, που είχε μεταξωτά μαλλιά κι' άντίς για χείλια, μια γλυκειά κόκκινη καραμέλλα.

"Ηταν τὰ χέρια της λεπτά κι' απ' άσπρη φίνα ποροσάλην, και τὰ δυό μάτια της, γυαλιά γαλάζια, φέγγανε βουδιά μ' ένα λαμπρό στεφάνι.

Μιλούσε σπάνια πολύ, μα όταν πρόφερε μια λέξη, ήταν καθαρία μουσική, σαν όργανο, για μια στιγμή, νάχε έντός της καίσει.

Γιατὸ και μολέγε ή γιαγιά πως ή μικρή ήταν μαγεμένη κι' είχε, άντίς για μια καρδιά, μια φασαριόμνια γλυκειά στα στήθη της κρυμμένη.

Κι' έτσι κιά ζούσε ή μικρή με μια καρδιά ξενοβαλμένη, κι' εγὼ τὴ λάτρευα πολύ, που ζούσε για να τραγουδεί και να σοκαίνει!

ΜΟΚΟΚΟ
(Μυστιόδημα από JULES CHANCEL)
— Συνέχεια από τὸ προηγούμενο —

Για τὸ μαθητή του δεν έδινε παντάρα! Τι τὸν ένοιαζε για τὸ Μοκοκό, τώρα που είχε μαζί του τόσο χρυσάφι κι' ένα πολύτιμο πράσινο διαμάντι!

Μ' όλες τις φροντίδες τὸς καλοῦ Μοριμπά, ή Ίσλε άρχισε να κουράζεται μέσα στο καλάθι. Είχε βαρυστήσσει πια κι' ήθελε με κάθε τρόπο να βγῆ, να φανερωθεί στο Μοκοκό...

Είπαμε δτι τὸ παραδάνι αδθ-μεισε μια μέρα στο Μπαφουλαμπέ. "Ο Μοκοκό, ενώ οι ίθαγενεστέρ-ζόνταν στις πιρόγες, πήρε δυό οδηγούς και πήγε να ιδεί τὸ χωριό.

Μόλις είχε κάμει λίγα βήματα από τὴν όχθη, ή Ίσλε, που ήταν κρυμμένη στις μπαγανιές, έτοιμάστηκε να φανερωθεί ξαφνικά μπροστά του. Μα ο Μοριμπά τὴν κράτησε.

— Πρόσεξε, μικρή άπάντισσα, θα σε ιδούν! τὴς είπε.

— "Ας με ιδούν! άπάντησε ή μικρή. Και χωρίς νακούσει τὰ παρακάλια τὸς μαύρου, πετάχθηκε έξω και στάθηκε μπροστά στο δρόμο τὸς βασιλόπουλου.

"Ο Μοκοκό δεν τὴν άναγνόρισε άμέσως. Τὴν κοίταζε έπιμονα και φαινόταν σαν να λέγε από μέσα του:

«— Πῶς μοιάζει τὴς Ίσλε αδτό τὸ κοριτσάκι!»

"Όταν όμως πλησίασε τρία βήματα κοντά της, ή άπορία του μεγάλωσε. Καλέ, αδτή ήταν ή ίδια ή Ίσλε, που τὸν κοίταζε με τὰ λαμπέρα της μάτια και τὸ κοροϊδευτικό της χαμόγελο!

Οι μαύροι που συνόδευαν τὸν πρίγκηπα και που ήξεραν τὸ μυστικό τὴς Ίσλε, χαμογελοῦσαν βλέποντας τὴν άπορία τὸς Μοκοκό και περίμεναν να κάμουν γούστο με τὴ σκηνή που θακολούθουσε.

Μα ο Μοκοκό δεν τὸς έκαμε τὸ χατίρι.

"Όταν βεβαιώθηκε πια δτι τὸ κοριτσιό εκείνο ήταν ή Ίσλε, δτι ή Ίσλε τὸν είχε ακολουθήσει κρυφά στο ταξίδι του, γύρισε σοβαρά στην ακολουθία του κι' είπε προσταχτικά:

— "Αφίστε με και πηγαίνετε να με περιμένετε εκεί στην άκρη τὸς δρόμου.

«Αντι για βιβλία, έβγαζε απ' τὸ σακκο του διάφορες μπουκαλιές...» (Σελ. 49, στ. β')

«Πῶς μοιάζει τὴς Ίσλε αδτό τὸ κοριτσάκι!...» (Σελ. 61, στ. α')

"Ισλε γελώντας. Δεν είναι τὸ Μεγάλο Πνεῦμα!

— Και πῶς ήρθες ως εδῶ;

— Μέσα σ' ένα καλάθι, στη ράχη τὸς Μοριμπά... "Ε, δεν ήταν και πολύ άναπαυτικά εκεί μέσα! Μούδιασα όλόκληρη!

"Ο Μοκοκό δεν μπόρεσε πια να κρα-

τήσει τὸν σοβαρό και λιγάκι αδοτηρό τόνο που είχε πάρει στην άρχή.

— "Ω, είπε δίνοντας τὸ χέρι στην Ίσλε, τί τρομερό κοριτσιό που είσαι! Και γιατί έκαμες αδτή τὴν κουταμπάρα;

— Γιατί δεν ήθελα να φύγεις μόνος σου για τὴ χώρα τὸν λευκῶν, άπάντησε ή μικρή. Πῶς θα περνούσα εγὼ τὸν καιρό μου στο σπίτι τὸς πατέρα μου, που είναι όλοένα βυθισμένος στα φάρμακά του και δεν με προσέχει διόλου; "Υστερα, ήθελα να ιδῶ κι' εγὼ αδτά τὰ όρατα πράγματα που θα ιδεις εσύ.

"Ο Μοκοκό κούνησε τὸ κεφάλι.

— Κακόμοιρο κοριτσιό, είπε, τὸ ξέρεις καλά δτι αδτό δεν μπορεί να γίνει. "Ηρθες έσασμε δῶ σ' ένα καλάθι, αλλά δε μπόρεσες πια να εξακολουθήσεις τὸ ταξίδι σου αδτό. "Αν σε ιδεί ο Πατατούκας, θα θυμώσει και θα σε στείλει άσχημα πίσω.

"Η Ίσλε κούνησε τὸ χέρι μ' άδιαφορία.

— Δε δίνω πεντάρα εγὼ για τὸν Πατατούκα!... "Όλη τὴν όρα είναι στο κέφι και τότε μόνο θα με ιδεί, δταν θελήσω εγὼ.

Μα ο Μοκοκό πήρε και πάλι ύφος σοβαρό:

— "Εγὼ όμως, μικρή άπερίσκεπτη, σε είδα και δεν μπορῶ να πάρω άπάνω μου τὴν εδύθη νάρθεις μαζί μου στος λευκούς. Τι θα ποῦν ο πατέρας σου κι' ο πατέρας μου όταν τὰ μάθουν. "Ελάττα:

— Και τί θα ποῦν; άπάντησε ή Ίσλε. "Όταν μάθουν πως βρίσκομαι στο Παρίσι, ή θάρθουν να με πάρουν, ή θα θεωρήσουν καλύτερο να μ' άφίσουν εκεί να συμπληρώσω τις σπουδές μου.

Μα τὸ βασιλόπουλο εξακολουθούσε να θεωρεί τὴν ύπόθεση όχι και τόσο όπλη. Γι' αδτό ή μικρή άποφάσισε και πάλι να μεταχειριστεί όλα τὰ μέσα, καθώς τὸ είχε κάμει για να πείσει τὸ Μοριμπά.

"Αλλάξε ξαφνικά τὴν έκφραση τὸς προσώπου τὴς, έγινε σκυθρωπή και σχεδόν κλαίγοντας φώναξε:

— "Α, τὸ βλέπω δτι δε μ' αγαπᾶς πια, Μοκοκό!... Δε θέλεις ναμιασε φίλοι σαν πρώτα... Κι' εγὼ λοιπόν θα πεθάνω, θα πάρω τὸ φάρμακι τὸς πατέρα μου!

(Ακολουθεί) ΜΙΧ. Α. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Οδόν ψευδώνυμον ἀναγράφεται ἢ ἀνα- νεύεται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δι- κειμένου ὀνόματος ὀ. Ἰ. Ο. — Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεύμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμ- βρίου 1927. * Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ ἡ ἀντίφρασης εἰς ἄγρια καὶ δὲκ ἀπὸ Κ. εἰς κο- ριτίαι.

Νέα Ψευδώνυμα: Βυέλπις, ἄ. (X. Βοτανιώτης, ἄ. (AM). Κωνσταντῖνος Διογενῆς, ἄ. (AK). Δώρα γτ' Ἰσιρία, κ. (JII) Τρι- σκόρος, ἄ. Φρόμο Τσελλοκαί- δο, ἄ. (IX). Πλοῦσις, ἄ. (KA). Φιλιάδος, ἄ. (MI). Ἰαβήρης, ἄ. (E). Καστελλάν, κ. (MI). Ἡ- ρωϊκὸν Μεσολλόγγι, ἄ. (IM). Χιονομένο Πήλιον, κ. (IS). Εὐαν- θὸς Ἰπποκῆς, ἄ. (OS).

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: Νανόνα, κ. Μικρὴ Ἐπαρχιώτι- σα, κ. Ἀεράκι τοῦ Πηλίου, ἄ. Μίρα, κ. Χίρσιρα, κ. Νιόβη, κ. Ἀριστοκράτισσα, κ. Μορτάκι, κ. Ὀμορφος Διάβολος, ἄ. Σαρλό, ἄ. Εὐχὸς τῆς Λιγνῆς, κ. Μαργουτα- ρένια, κ. Κιόνι, κ. Φωτιά, κ. Νάρκισσος, ἄ. Ἀήτιτος Ἑλληγ, ἄ. Χαροῦμφη, κ. Κουρούκος τοῦ Συρκούφ, ἄ.

Ἡ Διάπλασις ἀπαύζεται τοῦ φίλου, τῆς: Δαρνοστεφῆ Ὀλυμ- πιονίκην (καὶ τὰ δέκα μζῆθ θὰ τὰ στείλῃ δὲν ἔχεις ὄμως δέκα φή- φους, ἀλλὰ ἓνα μόνον, ποὺ μπο- ρεῖς νὰ τὸν δώσῃς σὲ δέκα' ναι, τὸ ψευδώνυμον ποὺ ρωτῆς εἰν' ἄλευ- θερο) Ἀμύπητα Ἀστέρη (παρε- τοῦ 1914 ἢ τοῦ 1915) Χερσοῖναν Δουδοῦμη (πολὺ ἕρως τοῦ γράμ- μα σου' τὸ πῶς ὄντως εἶναι «Ἐ- γκυκλοπαίδεια» ποῦ εἶναι καλὴ- τερὴ ἀπὸ τῆς δού, δὲν ξέρω ἀκό- μα, γιὰτὶ δὲν τῆς παρέδωκα.) Ἀη- δονόλαλην (χαίρω ποὺ ἔγινες κα- λὰ' γράφε μου' τί νὰ σοῦ πῶ γι' αὐτὲς τῆς καθυστερήσεις! ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ κέρω τίποτα' περὶμενε λιγὸν ἀκόμα, καὶ ἂν δὲν σοῦ στεί- λουν, νὰ τοῦς τὸ θυμίσῃς μὲ μιὰ Μ. Ἀγγελία' δὲ τοῦς ἐκθῆσῃς βέ- βηια εἶσαι, ἀλλὰ τοῦς ἀξίσει!) Ἀμ- λετ (περσοτικὰ!) Ἀναδρομῆν τῆς Ἀστικῆς (βραβεῖο ἑστία.) Τούρλεστον (μπαρὸν γιὰ τὸν Ἐ- λεγχο πῶς σοῦ φάνηκε λοιπὸν τὸ δωδεκάσκιδο τοῦ Ἰανουαρίου;) Δεσβῆαν Ἀστέρη (ὅσες εἶναι καλῆς θὰ δημεσιουθεῖν' δὲν μπορῶ, παιδί μου, γιὰ κάθε μιὰ Ἀκρησῆ νὰ γράφω ἂν εἶναι καλὴ ἢ κακὴ) Διαπλασιόπαιδα (εὐχαριστῶ καὶ περὶ μόνον) Κομάρι τῆς Μητέρας (ἔ, τὸ τί-τὸν εἰν' ἀκόμα στὴ θέ- ση σου;) Βυέλπις (χαίρω πολὺ γιὰ τὴ γνωριμία' περαιοτῶ δ- τι ἂν καὶ σποῦδας σὲ ρωσικὰ σχολεῖα, γρήγορα θάβεις καὶ τὰ ἑλληνικὰ φρασιότατα.) Γούλλον (ἑστία) εὐχαριστῶ γιὰ δλα) Τα- σκεῖν Κουκλάμινο (εὐχαριστῶ πολ- λὸ καὶ χαίρω γιὰ δλα) Χαροῦμ- να Ρέλλιο (ὡς τὸν «Ὀδηγὸ» γιὰ τὰ Μ. Μυστικὰ' σ' εὐχαριστῶ ποὺ φροντίζεις.) I. P. Σάτζιεντ (ἔ- στείλα σ' ἐπὶν καλὴ σου μαμὰ καὶ καλιὰ μου φίλῃ χαραιοταμοῦς) Χρυσὸν Ρόδον (πολὺ μ' εὐχαρι- στήσῃς τὸ πρῶτο σου γραμματικὸν γράφε μου συχνά) Πευλοῦδαν (περὶ μόνον καὶ τὴν ἀδελφοῦλα' τὸ βιβλίον τιμᾶται 20 δραχμῆς) Τρα- γουδί τῆς Πατρίδος (ὄχι σὲ πα-

ρακαλὸ νὰ μοῦ στείλῃς τίποτε ἄλ- λο) Χιονομένο Πήλιον (αὐτὸ σοῦ ἐνέκ' ἐνα' χαίρω πολὺ καὶ ἐπιπῶ νὰ μοῦ γράφῃς συχνά) Κ. Βλι- τσάμη (ἑλᾶδα, εὐχαριστῶ) Τρα- γουδί τῆς Λευτεριάς, Παλιὸ Κρασάνι, Α. Κουτσοῦλον, Πολ. Καλδῆ, Κόρην τῆς Διαπλάσεως, Ἐλενίσσαν Ἀντωνιάδου, Ἡλεκτρι- χὸ, Τασούλαν Ζαχαριάδου, I. Γ. Στρογγύλην, Στίλλαν Π. Ὁρο- λογῶ, Νεφέλωδῃ Ψυχῇ, Φιφῆν Λευτάκι, Ἐθανθίαν Δουκάκη κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 10 Ἰανουαρίου, θίπαντῆσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΚΗΣΕΙΣ

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 231 Δεκεμβριοῦ. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 15 Μαρτίου.)

85. Δεξιόγλωσσος Μιὰ πρόθεσις δισύλλαβη. Μὲ νόημα τῆς Γραφῆς Νὰ ἐνώσωμε βαλθῆκαμε. Καὶ νὰ, κοινὰ σὲ θύλασσα, Σὲ τόπο ἀναψυχῆς, Ἀπρόοπτα βρεθῆκαμε. Μαρσοῦσιωνάκι

86. Συλλαβόγλωσσος Πᾶρε δύο νότες, ἕναο' τις Μὲ τοῦ προσώπου μέλος, Σκληρὸν νὰ κινήσῃς τῆσανο. Πούχε σκληρὸ το τέλος, Δαρνοστεφῆς Ὀλυμπιονίκης

87. Στοιχειόγλωσσος Ὁ ζητιάνος τὰ φρεῖ! Μὰ ἓνα σύμφωνο ἂν προσθέσῃ, Κοιτῆμα-χάρα ἑλληνικῇ. Νὰ τὰ κινήθῃ δὲν μπορεῖ! Ἀστικῆς Ἀστῆ

88. Δίνιγμα Τὸ ἀρσενικὸν πολὺτοίμη Κι' ὄμορφη εἶναι πέτρα. Τὸ θηλυκὸν ἀγριαλοῦλοῦδο Κι' ἄσπρα φυλλῶμα μέτρα. Ναυτόπαιδα

89. Ἀστῆ * * * Ὁριζοντίας τὰ * * * τόξα τέτατος τῆς * * * Γῆς' καθέτος ἀρ- * * * Α * * * χαιος γλῶττης' δι- * * * αγωνίως θαῦ, δ * * * ὑπέρτης σὰς ἀλ- * * * * Λὰ καὶ διατρόςας * * * Ἑλλᾶς τῶν Ὀνειρῶν.

90. Ἐπιγραφή ΕΡΣΑΗ ΚΙΓΗΙ ΓΔΥΡΡ ΑΑΧΤΑ Ζητεῖται ἢ ἀνάγνωσις Ἐλευθέριος Ν. Ρουσσάκης

91. Διπλὸ Κεφάλι εἴρων, ὄνη, ἄμα, ὄν, ὄς. Εἰς τὰς λέξεις αὐτὰς νὰ προ- στεθῇ ἀπὸ ἐν γράμμα ὡς κεφα- λῆ, ὥστε νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις, τὰρχικὰ τῶν ὁποίων νὰποτελοῦν ἀρχαῖον Σοφόν. Ἀουῆς Ἀόρας

92. Ἀκροστιχίς ἐξ Ἀντιθέτων Τάρχικὰ τῶν ἀντιθέτων τῶν κάτωθι λέξεων ἀποτελοῦν ἀρ- χαῖον θεόν: μέσος, πεδινός, ἀμαθής, φύ- γε, διάφορος, εὐλαχινής, δυνα- δής, ζενιδ. Φιφῆ Σ. Σταυροπούλου

93. Φωνηεντόπιον δς - νηφτης Παιδί τῆς Ὀλυμπίας 94. Γεῖφος Ὅσοι μόνον + ἔδωσαν Ὅσοι μόνον + ἈΒΓΔ Μηλολόγη

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς 95. Mots Carrés * * * = Grande fête * * * = Departem.d. France * * * = Fils d'Israel * * * = Pronom personnel Τρελλὲ Γυμνασιόπαιδι 96. Chiffre 12345675 = Poète français 226 = Rivière d.Suisse 32615 = On en verse [quand on plene 45675 = Plante 5765 = Fleuve 6285 = Pas commun 72753 = Tour biblique Ἀριστοκράτισσα

ΑΥΣΕΙΣ τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 44 679. Φιλοδέφεια (φί, λῆ, Δελ- φοί, α.) — 680. Ψυχὴ (ψί, χί, ι) — 681. Ἀσθηλα-ἀσθῦλα. — 682. Γά- λας-σαλίνα. — 683. Ἐβρος. 684. Β ΕΑΝ 685. ΒΙΛΑΝΑ ΡΕΤΙΑ (Ἰβάν, λῶβα, ΗΕΙΣΘΟΣ ναι, Ἀλβανία.) ΗΑΡΑΣΙΟΣ — 686. ΠΑΡΟΣ (Πάγος, Ἀπορος, Ραφή. Ὀμι- κρον, Σκόρος). — 687. ΘΑΣΟΣ, ΕΛΑΙΑ, ΡΗΙΩΡ, ΙΘΥΝΩ (ΘΕ- Ριστής, ἈΛΗΘεια, ΣΑΥΓος, ΟΙΩΝός, ΣΑΡΩνικός.) — 688. Ὀν ἄλλα Κύριος παιδεύει. — 689. Ἐ- λαφα ἀνοτημένη ἐπιστολῇ (ἐλα- βίσις, τί μένει, ἐπὶ στολή.) — 690-692. 1, Τουρίνον (tour, y, non) 2, Βενετία (vin, et, tu as.) 3, Φλωρεντία (flot, rein, tu as.) — 693 L'amour propre est le plus grand des flatteurs.)

Νέος Τιμοκατάλογος

Τῆς Α' Περιόδου (1879—1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχον ἀκόμη μόνον οἱ ἔξης πέντε: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος καὶ 19ος. Ἐκαστος τόμος δρ. 25, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δραχ. 28,50 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δραχ. 33 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν. Τῆς Β' Περιόδου (1894—1926) ὑπάρχον ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τό- μοι, 33 ἐν ὄλῳ. Ἐκαστος τόμος ἀρραφος δρ. 80 καὶ ραμμένος δρ. 85. Ταχυδρομικὰ τέλη ἐπὶ σπου τόμου προστετέα εἰς τὰς ἀνω τιμὰς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δραχ. 5 ὁ ἀρραφος καὶ δρ. 15 ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερι- κὸν δρ. 18 εἰς ἀρραφος εἰς ραμμένος.

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879—1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχον ἀκόμη μόνον οἱ ἔξης πέντε: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος καὶ 19ος. Ἐκαστος τόμος δρ. 25, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δραχ. 28,50 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δραχ. 33 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν. Τῆς Β' Περιόδου (1894—1926) ὑπάρχον ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τό- μοι, 33 ἐν ὄλῳ. Ἐκαστος τόμος ἀρραφος δρ. 80 καὶ ραμμένος δρ. 85. Ταχυδρομικὰ τέλη ἐπὶ σπου τόμου προστετέα εἰς τὰς ἀνω τιμὰς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δραχ. 5 ὁ ἀρραφος καὶ δρ. 15 ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερι- κὸν δρ. 18 εἰς ἀρραφος εἰς ραμμένος.

ΜΙΚΡΑ ΑΓΓΕΛΙΑ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πῶς λέξεις μὲ ἀπὸ στοιχείου δρ. 6 (τὸ ἐλάττωσον τίμημα). Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτὰ ἢ λέ- ξις, μετὰ τὰς δὲ στοιχεῖα λεπτὰ 70 καὶ μὲ κεφαλαῖα δρ. 1. Ὁ κωδικοστὸς στοιχ. δρ. 3. Ἡ προλήρημῃ εἶναι ἀπαραίτητη. (ΚΖ — 107)

Σ ὄνια, Φαῖδρα, Μινόλα, Ἐλευθέρι- ος Ρουσσάκη, Δαρνοστεφῆ Ὀλυμπιονίκην, Τρελλῆ Ἀριστοκράτισσα, Ἀράς, Τερ- ζάν, Κόρη τοῦ Τραζάν, Μαρσοῦσιόπαιδα ἕνα σὰς τετραδικὰ θὰ μοῦ ἔδωκε τὴν καλ- ῖτερον θύμησον ἐπιπλασιόπαιδης μὰς (ὡς Νά περὶ μόνον; ἂν ναι, στείλατε: Ἀθην- ῶν Βιτοκουνάκι, Χαρίλαου Τρακοῦπ 115, Ἀθήνας. Ἀνθεμῖς (ΚΖ — 108)

ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΙΙΑ ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΕΣ ΣΥΛΛΟΓΟΙ Πιστεύω νὰ μὴν ἔρρηθῃ κανεὶς νὰ φη- σίη ἓνα πατριωτικὸν καὶ ὄρατο ψευδώνυμον σάν τὸ: ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΔΕΓΤΕΡΙΑΣ (ΚΖ — 109)

Ἀγγελε, Φάντασμα, Χρόνια πολλὰ, εὐτυχισμένα. ΑΝΑΔΡΟΜΑΡΧΗ ΤΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ (ΚΖ — 110)

Προσπερῖσσο δικαγωνιστῶν ἄρραφος κερ- τῶν. Συμμετοχὴ δίδραχμος, ὄραβις δύο βιλεντά. Παρακαλῶ ἄρα τὰ Διαπλάσο- ποιὰ νὰ λάβουν μέρος. Ἰζούες. (ΚΖ — 111)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ἘΡΜΗΣ Ἀ γκατῆ Διάπλασις: Ἐώρα ποὺ ἡ Πατρίδα μὰς προσπαθεῖ νὰ ἐπιούσῃ τις πληγῆς τῆς μὲ μιὰ μακροχρόνια εὐρηγῆ καὶ μὲ διάφορος συνδράσεις νὰ καλλιτεροῦ- σι τις ἀσείεις τῆς μὲ τοὺς πρῶτον ἔθροῦς τῆς, εἶναι λυπηρὸν νὰ παρουσιάζονται ἔλλη- νοι μὲ ἐκπονήσις ἐπὸς ἌΟΜΟΠΟΝ- ΔΙΑ ΒΟΥΛΓΑΡΟΚΤΟΝΩΝ. ΤΟ ΔΙΔΗΚΗΤΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΛΙΟΝ (ΚΖ — 112)

Διαπλασιόπαιδα! Χαιροῦμαι ἔλας, ἰδι- ατέρως Μιχαῆλ Ἰγερνίον, Κωνσταν- τῖνον Κρηνίτην, Ἀλέξαν, Κουρσοῦρον Συρ- κούφ, Ντίον Βούγιαν, Ἐδωτάθια Δαρνο- μίλην, Βουλογοροῦδον, Νικηταῦ, Κωνσ- λουκῆν καὶ Συρκούφ. Κωνσταντῖνος Διογενῆς. (ΚΖ — 113)

Ἀ ποικίρτιμος Παλιόσας Ε. Μ. Μάν- τρεφα καλὰ: ἸΚΡΙ ΠΑΛΙΟΤΟΣ (ΚΖ — 114)

ΠΡΩΤΟΜΠΑΙΝΟΝΤΑΣ ΣΤΟ ΔΙΑ- ΠΛΑΣΟΚΟΣΜΟ ΧΑΙΡΕΤΩ ὍΛΑ ΤΑ ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΙΤΑ. ΠΕΤΑΙΟΥΒΑ (ΚΖ — 115)

Ἀ ΓΑΠΗΤΑ ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΙΤΑ, ΜΕ ΧΑΡΑ ΤΟΝ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΧΡΟΝΟ ΠΕΤΑΙΟΥΒΑ (ΚΖ — 116)

Γ ΕΙΛΙΣΙΜΑ, γιὰ τὴ γιορτῆ σου εὐχομαι χρόνια πολλά. ΓΙΟΥΓΙΟΥ (ΚΖ — 117)

Διαπλασιόπαιδα Διαπλασιόπαιδες, δ' Ἀγ- υελοσ ἀλληλογραφεῖ καὶ ἀνταλλάσσει Μικρὰ Μυστικὰ καὶ κώτες. Γράφετε: Τα- ἄνην Κουταλῶν, Ἀκέρσιον. (ΚΖ — 118)

Δημητράκη, γιὰτὶ διέδωκας δτι ἔγινον ἐγὼ τὰ μελάνια: Ἐθάρσιος Βερροῖσιόπαιδα (ΚΖ — 119)

Α ΝΤΑΛΛΑΣΣΩ Μ. Μυστικὸν μὲ Γόρδιον Δεσφόν, Τασίση Κούχων, Ρήγαν Θεο- ραῖον. Δ/σος: Μ. Κεχαγιάν (Διὰ Μ.Κ.) Θεοφιλοῦ 10, Θεσσαλονίκη. ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ (ΚΖ — 120)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ἘΡΜΗΣ ΤΜΗΜΑ ΔΙΑΓΟΝΙΣΜΩΝ—ΠΡΩΜΗΝΕΣ Β' ΔΙΑΓΟ- Νῆν ἔχοντες τὸν (ΚΖ—86) διαγωνισμὸν Ἄσος. Φοιτῆσαι πέντε δραχμῆς μὲ φῶ- βα νὰ κέρσῃε μίαν καὶ τὴν ἑλπίδα νὰ κερδί- σαιε μίαν ἕως πενήντα. Ἐλέωσας 26 ἑπαν- τήσεις. ΣΤΕΙΛΑΤΕ ΚΙ' Οἱ ΑΔΑΟΙ ΔΙΣΤΑΚΤΑ. Διαγωνισμῶν: ἈΣΠΙΡΟΣ ΚΟΡΑΚΑΣ (ΚΖ — 121)

Σ ΕΡΙΑΚ ΚΟΛΜΕ, ὁ ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ ΡΟΥΣΚΗΝΕ Σ μετὰ γαράς δέχεται ἀλληλογραφεῖν πα- ρ' εἰς. Στείλε πρῶτος (ΚΖ — 122)

Π οῦ φησίσαιε, ἄφροτα: Κορίτσια, ἐγὼλέτε μιλὰ! Κι' ὅλοι μὲ φωνὴ κἀνάρια: —Τῆς ΕΛΛΑΔΑΣ ΑΓΚΑΛΙΑ Ντούγιλας (ΚΖ — 122)

Σεσπαθόνετα γιὰ τὸ Δωδεκασέλιδο!